Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-203/203-28

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji Meliti Šmentanec-Klarić, u pravnoj stvari tužiteljice Irene Henezi, OIB: 88944128348, iz Varaždina, Hercegovačka 9, zastupane po punomoćnici Andreji Fosin, odvjetnici u Varaždinu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, zastupanog po punomoćnicima iz OD Porobija i Porobija d.o.o. u Zagrebu, radi isplate, nakon održane i zaključene javne glavne rasprave 17. rujna 2026. u prisutnosti tužiteljice i punomoćnica stranaka, 30. listopada 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

.

I. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. Trg b. Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473 da tužiteljici Ireni Henezi, Hercegovačka 9, Varaždin, OIB:88944128348 isplati iznos 1.954,66 € (tisuću devetsto pedeset četiri eura i šestdeset šest centa) sa zakonskom zateznom kamatom u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, za ostale odnose, i to na:
- na iznos od 46,38 € sa kamatom od 09.4.2019 do plaćanja;
- na iznos od 46,38 € sa kamatom od 09.5.2019 do plaćanja;
- na iznos od 46,38 € sa kamatom od 11.6.2019 do plaćanja;
- na iznos od 46,38 € sa kamatom od 10.7.2019 do plaćanja;
- na iznos od 46,38 € sa kamatom od 10.8.2019 do plaćanja;
- na iznos od 46,38 € sa kamatom od 10.9.2019 do plaćanja;
- na iznos od 46,38 € sa kamatom od 11.10.2019 do plaćanja;
- na iznos od 46,38 € sa kamatom od 12.11.2019 do plaćanja;
- na iznos od 46,38 € sa kamatom od 11.12.2019 do plaćanja;
- na iznos od 46,38 € sa kamatom od 11.1.2020 do plaćanja;
- na iznos od 46,38 € sa kamatom od 11.2.2020 do plaćanja;
- na iznos od 46,38 € sa kamatom od 10.3.2020 do plaćanja;
- na iznos od 46,38 € sa kamatom od 10.4.2020 do plaćanja;
- na iznos od 46,38 € sa kamatom od 12.5.2020 do plaćanja;
- na iznos od 46,38 € sa kamatom od 10.6.2020 do plaćanja;
- na iznos od 46,38 € sa kamatom od 10.7.2020 do plaćanja;
- na iznos od 46,38 € sa kamatom od 11.8.2020 do plaćanja;
- na iznos od 46,38 € sa kamatom od 10.9.2020 do plaćanja;
- na iznos od 46,38 € sa kamatom od 9.10.2020 do plaćanja;
- na iznos od 114,14 € sa kamatom od 22.10.2020 do plaćanja;
- na iznos od 64,55 € sa kamatom od 10.11.2020 do plaćanja;

- na iznos od 64,55 € sa kamatom od 11.12.2020 do plaćanja;
- na iznos od 64,55 € sa kamatom od 12.1.2021 do plaćanja;
- na iznos od 64,55 € sa kamatom od 10.2.2021 do plaćanja;
- na iznos od 64,55 € sa kamatom od 10.3.2021 do plaćanja;
- na iznos od 64,55 € sa kamatom od 10.4.2021 do plaćanja;
- na iznos od 64,55 € sa kamatom od 11.5.2021 do plaćanja;
- na iznos od 64,55 € sa kamatom od 11.6.2021 do plaćanja;
- na iznos od 64,55 € sa kamatom od 10.7.2021 do plaćanja;
- na iznos od 64,55 € sa kamatom od 11.8.2021 do plaćanja;
- na iznos od 64,55 € sa kamatom od 10.9.2021 do plaćanja;
- na iznos od 64,56 € sa kamatom od 9.10.2021 do plaćanja;
- na iznos od 64,56 € sa kamatom od 10.11.2021 do plaćanja;
- na iznos od 52,25 € sa kamatom od 12.1.2022 do plaćanja;
- na iznos od 31,80 € sa kamatom od 11.3.2022 do plaćanja;
- na iznos od 8,00 € sa kamatom od 12.4.2022 do plaćanja;
- na iznos od 8,00 € sa kamatom od 11.5.2022 do plaćanja;
- na iznos od 8,00 € sa kamatom od 10.6.2022 do plaćanja;
- na iznos od 8,00 € sa kamatom od 12.7.2022 do plaćanja;
- na iznos od 4,08 € sa kamatom od 11.10.2022 do plaćanja;

sve u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku da tužiteljici nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.733,18 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 30. listopada 2026. do isplate u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, za ostale odnose, u roku 15 dana.

III. Nalaže se tužiteljici da tuženiku nadoknadi trošak pristupa na ročište određeno za 19. veljače 2026. u iznosu od 125,00 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 30. listopada 2026. do isplate u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, za ostale odnose, u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je ovome sudu podnijela tužbu18.4.2023. u kojoj je navela da je kao korisnik kredita 15.3.2007. s tuženikom kao davateljem kredita sklopila potrošački Ugovor o kreditu, broj ugovora 3208614867, a koji kredit još otplaćuje iako ga je tuženik otkazao 11.10.2022. Nadalje je navela da joj je Ugovorom o kreditu tuženik odobrio potrošački kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 37.695,81 CHF obračunato prema srednjem tečaju kreditora na dan dospijeća. Navela je da je primila presudu po prvoj tužbi za utuženo razdoblje do ožujka 2019. u predmetu Općinskog suda u Varaždinu poslovni broj P-150/19, a ovom tužbom obuhvaća daljnje razdoblje od travnja 2019. Tvrdi da je u čl. 7. ugovora o kreditu br. 3208614867 od 15.03.2007., bilo ugovoreno da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF važećem na dan dospijeća. Tvrdi da tuženik nije postupao po načelu savjesnosti i poštenja u odnosu na nju kao potrošača, budući da je u Ugovoru o kreditu broj 3208614867 od 15.03.2007. ugovorio i nepoštene i ništetne odredbe na način da je ugovorio valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da ju kao potrošača prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije kao trgovac,u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a što je uzrokovalo

neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, slijedom čega je tuženik postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) i to čl.81. , kao i protivno odredbama čl. 322. i čl. 247. ZOO-a. Ništetnost ugovornih odredaba proizlazi zbog protivnosti prisilnim propisima i to odredbi čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03). Tvrdi da se u konkretnom predmetu radilo se upravo o unaprijed formuliranim standardnim ugovorima tuženika kao trgovca, a o pojedinim ugovornim odredbama uopće se nije niti moglo pojedinačno pregovarati, budući su odredbe već bile unaprijed formulirane od strane trgovca i potrošač nije imao nikakav utjecaj na njihov sadržaj. Upravo s time uzrokovano je i suprotno načelu savjesnosti i poštenja značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu nje kao potrošača. Napomenula je da je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-6632/17-10 od 14.6.2018. utvrđena ništetnost ugovornih odredaba kojima se ugovorima o kreditu, konkretno koje je sklapao i tuženik, ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a sve to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a tuženik u svezi zaključenja predmetnih ugovora nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja a imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Navela je da je presuda VTS-a broj Pž 6632/17-10 od 14.6.2018. potvrđena presudom i rješenjem Vrhovnog suda RH broj Rev 2221/18 od 3.9.2019. te odlukom Ustavnog suda na sjednici 3.2.2021. Presuda Visokog trgovačkog suda broj Pž-6632/17-10 od 14.06.2018. je donijeta povodom tužbe za zaštitu kolektivnog interesa potrošača, pa ukazuje na obveznu primjenu pravnih utvrđenja iz navedene presude u individualnim parničnim postupcima koje pokreću potrošači, a sve temeljem odredbe čl. 502 c. Zakona o parničnom postupku. S obzirom na obveznu primjenu pravnih utvrđenja iz presude Visokog trgovačkog suda RH broj Pž-6632/17-10 od 14.6.2018. istaknula je da je valuta CHF specifična valuta, a specifičnost tzv. "valute utočišta" bila je poznata tuženiku, banci, međutim rizik švicarskog franka kao valute ne znajući za opisani rizik preuzela je ona kao potrošač. Banka u ugovorima u kojima se glavnica vezuje za CHF ugovaranjem prihvaća opći rizik valutne klauzule, a potrošač prihvaća i opći rizik valutne klauzule i dodatni rizik koji je specifičan za CHF kao "valutu utočišta", pri čemu banka navedeni rizik razumije, a potrošač istog nije niti svjestan niti ga razumije. Navela je da je napravila izračun više plaćenog iznosa zbog ugovorene i primijenjene ništetne ugovorne odredbe o valuti uz koju je glavnica i kamata vezana uz CHF te je prilikom izračuna uzet tečaj CHF prema tečaju na dan isplate kredita, te je takvim izračunom utvrđen više plaćen iznos od 1.954,67 €, a odnosi se na razdoblje nakon obuhvaćenog prethodnom tužbom u kojem je presuda donesena kod naslovnog suda pod brojem P-150/19, za koji je zbog primijenjenih ništetnih ugovornih odredaba oštećena. Slijedom svega navedenog, a uzimajući u obzir presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-6632/17-10 od 14.6.2018., te činjenicu da je tuženik ugovaranjem ništetnih odredaba prouzročio neravnotežu u pravima i obvezama između tuženika i nje, kao potrošača, predložila je sudu da primjenom odredaba čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača te odredbi čl. 322. ZOO-a naloži tuženiku da joj isplati iznos od 1.954,67 EUR sa zakonskom zateznom kamatom i da joj naknadi troškove parničnog postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio tužbeni zahtjev kao neosnovan, uključujući pravnu osnovu, visinu i izračun te činjenice i razloge kojima je tužiteljica obrazložila svoju tužbu. Istaknuo je prigovor zastare u odnosu na sve tražene iznose. Naveo je da tužiteljica nije dokazala da je potrošač niti da su se sredstva kredita koristila

isključivo za potrošačke svrhe. Naveo je da je predmetni kredit otkazan zbog tužiteljičinog sustavnog neplaćanja obveza iz ugovora o kreditu i naveo da se presude iz sporova za kolektivnu zaštitu potrošača ne odnose se na otkazane ugovore o CHF kreditu. Tvrdi da tužiteljica nije potrošač, ona je dužnik, zatim da je iz prometa po kreditu (predzadnja kolona desno pod nazivom „Naziv platitelja“) vidljivo da je pojedine anuitete platila druga osoba, a ne tužiteljica, pa u slučaju da tužiteljica ne dokaže da je iste platila, poziva se na shvaćanje Ustavnog suda RH izraženo u odluci broj U-III/3176/2007 od 6. svibnja 2010. i ističe prigovor promašene aktivne legitimacije. Naveo je da je valutna klauzula izrijekom zakonom dopuštena, legitimna ugovorna odredba. Nakon što je valjano ugovorena, ona ne može postati ništetnom zbog kretanja tečaja kune prema stranoj valuti tijekom trajanja ugovornog odnosa. Kretanje tečaja kune prema nekoj stranoj valuti ne može se smatrati protivnim Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva, pa ne može ni valjano ugovorenu valutnu klauzulu naknadno učiniti ništetnom. Banka nije znala niti mogla/morala znati za rast tečaja CHF. Tvrdi da je u konkretnom pravnom sporu o pojedinačnom ugovornom odnosu kao što je ovaj, nužno utvrditi je li informirao tužiteljicu o njemu dostupnim i poznatim informacijama. Naveo je da je korisnika kredita informirao o (poznatim) parametrima vezanim za odobrenje kredita uz valutnu klauzulu u CHF. Banka je za to imala točno određene smjernice kojih su se bankari koji rade na odobrenju kredita bili dužni pridržavati. Nadalje je istaknuo da je bio posljednja banka koje je u svoju ponudu uvela kredite u švicarskim francima, te kako navedene kredite nije reklamirala niti nudila ništa više nego što je nudila kredite u EUR i kunama. Tvrdi da je odlučna činjenica u ovom predmetu znanje banke o budućem smjeru kretanja tečaja, pri čemu tužiteljica nije ničime dokazala da je banka znala ili mogla znati budući smjer kretanja tečaja CHF. Naveo je da je isključena kontrola nepoštenosti valutne klauzule iz konkretnog ugovora o kreditu kao ugovorne odredbe koja odražava depozitnu odredbu hrvatskog prava, na osnovi čl.1.st.2. Direktive 93/13/EEZ i presude Suda EU br. C-81/19 od 9. srpnja 2020. Predložio je da sud izvede dokaz uvidom u isprave u spisu predmeta i provede po njemu predložene dokaze te da odbije tužbeni zahtjev u cijelosti, kao i da naloži tužiteljici da mu naknadi trošak ovog postupka u cijelosti.

3. U podnesku od 22. siječnja 2024. tužiteljica je bitnom osporila osnovanost prigovora zastare, navela da je postupala s povjerenjem u tuženika kao banku, u odnosu na prigovor tuženika aktivnoj legitimaciji ukazala je da je Ustavni sud Republike Hrvatske u odluci U-III-2233/19 izričito obrazložio da se kod utvrđivanja prava potrošača koji potpadaju pod kolektivnu presudu u slučaju Franak ne moraju izvoditi dokazi, nego je kolektivna presuda direktno primjenjiva na pojedinačni sudski postupak. Glede prigovora da ne bi bila potrošač, navela je da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev-18/28 obrazložio da je teret dokaza za takav prigovor na tuženik. Predložila je da se provede financijsko vještačenje radi utvrđenja iznosa za koji je oštećena, odnosno da se utvrdi više plaćeno zbog promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita uz pravilnu primjenu pravnih utvrđenja iz pravomoćne presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-6632/17-10 od 14.6.2018. te Rev-174/2020, U-III-5853/20 i U-III-1995/23.

4. Nakon provedenog knjigovodstveno-financijskog vještačenja tužiteljica je konačno precizirala tužbeni zahtjev podneskom od 26.6.2025. na način da isti uskladila s nalazom i mišljenjem stalne sudske vještakinje Vlaste Santo-Olđa, odnosno zatražila

isplatu iznosa od 1.956,66 EUR, s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama na pojedinačne mjesečne iznose preplate (stranica 209-211 spisa).

4. Tijekom dokaznog postupka sud je izvršio uvid u spis ovoga suda broj P-150/2019, te pročitao dokumentaciju u kuverti stranica 7-63 spisa, a koja se sastoji od otplatne tablice stranice 7-11 spisa, Ugovora o namjenskom kreditu stranice 12-18 spisa, prometa po kreditu stranice 19-62, zatim pročitana je dokumentacija na stranici 80-140 spisa, a koja se sastoji od članka Euro and Swiss Franc: Two Sister Currencies? sa prijevodom stranice 80-113 spisa, novinskih članaka stranice 114-117 i 119 spisa, odabir valute stranica 118 spisa. U dokaznom postupku je izveden dokaz vještačenjem po stalnoj sudskoj vještakinji Vlasti Santo Olđa, te je saslušana tužiteljica u svrhu dokazivanja. Tuženik je odustao od dokaznog prijedloga da se kao svjedok sasluša Zdravko Hruškar.

5. Predmet spora je zahtjev tužiteljice za isplatu iznosa od 1.954,66 EUR, s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama za koji iznos tužiteljica tvrdi da ga je tuženik stekao bez osnove na temelju ništetne ugovorne odredbe čl. 7. Ugovora o kreditu broj 3208614867 od 15.3.2007. sklopljenog između tužiteljice kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora, a kojom odredbom je ugovorena vezanost glavnice za valutu CHF, odnosno otplata kredita u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti CHF prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja, i to u razdoblju od travnja 2019. do zaključno s listopadom 2022., pri čemu se tužiteljica poziva na utvrđenja iz presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-6632/17 od 14. 6.2018.

6. Na temelju provedenog dokaznog postupka, cijeneći svaki izvedeni dokaz zasebno i sve dokaze zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23, dalje: ZPP), sud je ocijenio konačno precizirani tužbeni zahtjev tužiteljice osnovanim.

7. Odredbom čl. 7. st. 1. ZPP-a propisano je da su stranke dužne iznijeti činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice, dok je odredbom čl. 219. st. 1. ZPP-a propisano da je svaka stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili pobija navode i dokaze protivnika. Nadalje, odredbom čl. 221.a. ZPP-a propisano je da će sud ukoliko na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključiti primjenom pravila o teretu dokazivanja.

8. Između stranaka nije sporno, te isto proizlazi i iz dokumentacije u spisu, i to: - da su tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor dana 15.3. 2007. sklopili Ugovor o kreditu broj 3208614867,da se čl. 1. Ugovora o kreditu tuženik kao kreditor obvezao tužiteljici kao korisniku kredita staviti na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 37.695,61 CHF po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate, da je čl. 2. Ugovora o kreditu ugovorena promjenjiva kamatne stopa u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem odluke tuženika, a koja na dan sklapanja Ugovora o kreditu iznosi 4,90% godišnje, da je namjena kredita adaptacija kuće, da je čl. 7. Ugovora o kreditu ugovoreno da se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za CHF, važećem na dan plaćanja. Također između stranaka nije sporno da je tužiteljica

podnijela tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi istog ugovora o kreditu i isplate za ranije razdoblje, odnosno za razdoblje od sklapanja ugovora o kreditu do ožujka 2019. i da se taj predmet vodio pred ovim sudom pod brojem P-150/2019. Nije bilo sporno da je kredit otkazan 11.10.2022., no tužiteljica je u tužbi tvrdila da ga još uvijek otplaćuje. Sporna je osnova i visina tužbenog zahtjeva, aktivna legitimacija tužiteljice, status potrošača tužiteljice, a tuženik je istaknuo i prigovor zastare.

9.Iz spisa P-150/2019 u bitnom proizlazi da je tužiteljica 21.3.2019. podnijela tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti i isplate i to u vezi istog Ugovora o kreditu, odnosno radi utvrđenja ništetnim odredbi Ugovora o kreditu broj 3208614867 i isplate iznosa koje je tuženik stekao na temelju tih ništetnih ugovornih odredbi. U tužbi je navela da kredit tuženiku još uvijek otplaćuje te da nije prihvatila konverziju, a utuženi iznos preplate je za razdoblje do ožujka 2019. Nadalje proizlazi da je u tom predmetu donesena presuda poslovni broj P-150/2019-53 3. travnja 2023. kojom je utvrđeno da je ništetan i bez pravnog učinka dio odredbe Ugovora o kreditu broj 3208614867 od 15.03.2007. sklopljen između tužiteljice Irene Henezi i tuženika Zagrebačka banka d.d. u čl. 2., a koji glasi:
"… redovnu kamatu koja je tijekom postojanja obveze po ovom ugovoru promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d. …"
te u čl. 7., a koji glasi:
"… za slučaj izmjene promjenjive redovne kamatne stope u skladu s Odlukom o kamatnim stopama kreditora korisnik kredita pristaje da kreditor povisi ili snizi iznos anuiteta/rate iz prethodnog stavka, te se obvezuje plaćati tako izmijenjene
anuitete/rate. O izmijenjenom iznosu anuiteta/rate kreditor će obavijestiti korisnika kredita u skladu s Općim uvjetima poslovanja kreditora. ",
te u čl. 7., a koji glasi:
"Korisnik kredita otplaćuje kredit u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem na dan plaćanja za CHF ",
te je ništetna i ugovorena valuta u CHF iz čl. 1 Ugovora o kreditu prema kojoj je vezana glavnica za švicarski franak (točka I. izreke presude). Odlukom sadržanom pod točkom II. izreke je naloženo tuženiku da tužiteljici Ireni Henezi, isplati iznos od 5.814,64 EUR,sa zakonskom zateznom kamatom na pojedinačne mjesečne iznose preplate u razdoblju od studenoga 2007. do zaključno s ožujkom 2019. Odlukom sadržanom pod točkom III. izreke na naloženo tuženiku da tužiteljici isplati troškove postupka u iznosu od 2.163,64 sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 3. travnja 2023., dok se u preostalom dijelu odbija tužiteljičin zahtjev za naknadu troškova ovog postupka kao neosnovan. Navedena presuda je postala pravomoćna 13. rujna 2023. u dijelu pod točkom I. i II. izreke, kao i u dosuđujućem dijelu u odluci o parničnim troškovima pod točkom III. izreke i presudom Županijskog suda u Zagrebu broj Gž-2948/2023-2 je preinačena odluka o troškovima postupka u dijelu u kojem nije prihvaćen zahtjev tužiteljice za naknadom parničnog troška preko iznosa od 2.163,64 EUR do iznosa od 2.288,07 EUR.

10. Iz iskaza tužiteljice proizlazi da joj kod dizanja kredita 2007. nisu objasnili rizike valutne klauzule u CHF. Nije joj spominjan termin valuta utočišta. U iznosu koji je tražila je bila jedino kreditno sposobna za kredit s valutnom klauzulom u švicarskim francima. Nije joj objašnjeno da Hrvatska narodna banka ne štiti tečaj kune u odnosu na CHF.

Radilo se o stambenom kreditu, a namjena je bila adaptacija stambenog prostora. Nije nikada iznajmljivala taj stambeni prostor. Odgovorila je da je prije potpisivanja ugovora pročitala ugovor o kreditu, no da nije stručnjak pa su joj dosta strani pojmovi kao što je valutna klauzula. Ne sjeća se da li je tražila pojašnjenje tih termina koje nije razumjela. Osobni bankar joj nije rekao da postoji donja ili gornja granica do koje rata kredita može ići. Odgovorila je da je ona plaćala kredit i to dio preko svog poslodavca Ministarstva znanosti i obrazovanja.

11. Što se tiče iskaza tužiteljice te povezujući ga sa sadržajem predmetnog ugovora o kreditu valja reći da sud iz istog utvrđuje da predmetni ugovor o kreditu predstavlja tipski ugovor i u konačnici je sud zaključio da tužiteljica nije bila u dovoljnoj mjeri informirana o tome da švicarski franak predstavlja valutu utočišta, kao i da tuženik s tužiteljicom nije pojedinačno pregovarao o ugovornoj odredbi kojom je ugovorena valutna klauzula kojom je vezana glavnica uz švicarski franak, niti ju je u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima i rizicima vezanim za tu valutnu klauzulu. Isto tako na temelju iskaza tužiteljice sud je zaključio da je isti tužiteljica sklopila kao potrošač u smislu odredbe čl.3. Zakona o zaštiti potrošača (NN broj 96/03). Također, na temelju iskaza tužiteljice, povezujući ga sa sadržajem Prometa po kreditu/Specifikacija uplate iz kojeg proizlazi da je kod pojedinih uplata po predmetnom kreditu kao platitelj naznačeno Ministarstvo znanosti, odnosno poslodavac tužiteljice, sud je ocijenio prigovor nedostatka aktivne legitimacije neosnovanim. Naime, tužiteljica je u iskazu pojasnila da joj je Ministarstvo znanosti i obrazovanja poslodavac. Stoga se istaknuti prigovor nedostatka aktivne legitimacije ukazuje neosnovanim, uz naglasak da je tužiteljica bila korisnica kredita, a kako to proizlazi iz Ugovora o kreditu.

12. Iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., proizlazi da je tužitelj Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača ishodio, između ostalih, presudu kojom se i u odnosu na tuženika utvrđuje da je u razdoblju od 1.4.2005. do 31.12.2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača kao korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica za švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što pak je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača u razdoblju od 1.6.2004. do 6.8.2007., protivno čl. 81., 82. i 90. (NN 96/03), a od 7.8.2007. do 31.12.2008., protivno odredbama istog Zakona (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i čl. 96. i 97. Zakona, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Valja reći da je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske donio presudu poslovni broj Pž-6632/2017-10 14. lipnja 2018., kojom je odbio žalbu tuženih banaka i potvrdio presudu Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. kojom je utvrđeno da su sve tužene banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditima koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe tako da je u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditu ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi sklapanja tih ugovora o kreditu. Dakle, Visoki trgovački sud

Republike Hrvatske je novom odlukom pravomoćno utvrdio da su 8 banaka, između kojih je i tuženik, koristile nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi kako je bilo utvrđeno prvostupanjskom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu. Nadalje, valja reći i da je Vrhovni sud Republike Hrvatske po podnesenim revizijama donio odluku poslovni broj Rev 2221/2018-11 od 3. rujna 2019. kojom je u bitnom odbio revizije i na taj način potvrdio utvrđenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske o tome da su banke koristile nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi.

13. Odredbom čl. 81. st. 2., 3. i 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003, 46/07) bilo je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranka na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Odredbom čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača bilo je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu i cijeni, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Člankom 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača bilo je propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava, a st. 2. da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora ako može opstati bez ništave odredbe.

14. U odnosu na elaboriranje tuženika na okolnost tvrdnje da sporna odredba ugovora o kreditu nije ništetna i da kod njega nije postojalo nikakvo znanje o budućem kretanju tečaja CHF, sud ne nalazi potrebnim analizirati te navode. To iz razloga što se sukladno čl. 502.c ZPP-a fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Upravo se na spomenuta utvrđenja tužiteljica i poziva u ovoj tužbi i na njima temelji tužbeni zahtjev. Naime čl. 502.a ZPP-a udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana, mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijekom predviđeno i uz uvjete predviđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određene djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava. U odluci broj U-III-5458/2021 od 30. lipnja 2022. Ustavni sud RH obrazložio je razloge obvezujuće primjene tj. direktni učinak presuda donesenih u sporu radi zaštite kolektivnih interesa i prava (potrošača) propisan u članku 502.c ZPP (posebno u točki 19.2. i 19.3. obrazloženja navedene odluke), pri čemu se ističe da su odluke Ustavnog suda obvezatne za sve (članak 31. stavak 1. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske, "Narodne novine" broj 99/99, 29/02 i 49/02) te se upućuje i na obrazloženje te odluke. S obzirom na nespornu činjenicu, koja je utvrđena i uvidom u predmetni Ugovor o kreditu sklopljen 15.3.2007. (dakle u razdoblju na koje

se odnosi presuda Trgovačkog suda u Zagrebu iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava), da je odredbama tog ugovora ugovorena valutna klauzula na način da je ugovoren iznos kredita u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 37.695,81 CHF obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita te otplata kredita u kunskoj protuvrijednosti vezano uz valutu CHF, a upravo su takve ugovorne odredbe spomenutim presudama donesenim u postupku kolektivne zaštite interesa potrošača utvrđene nepoštenima te stoga ništetnima, ovaj sud nalazi kako je istaknutim pravnim utvrđenjima vezan u ovom postupku. Dakle, analizom predmetnog Ugovora o kreditu sud je zaključio da je odredba o valutnoj klauzuli sadržajno izražena na identičan način kao i one koje su pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. utvrđene ništetnim.

15. Analizom predmetnog ugovora o kreditu i iskaza tužiteljice sud je zaključio da je isti unaprijed formuliran od strane tuženika i da tužiteljica nije imala utjecaja na njegov sadržaj, slijedom čega je tuženik stekao bez osnove iznose koje je tužiteljica platila u anuitetima zbog promjene tečaja CHF od onog na dan isplate (korištenja) kredita u utuženom razdoblju.

15. Prema čl.323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima- NN broj 35/05, dalje ZOO), u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje, a zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz čl. 1111. ZOO-a. Tužiteljici je plaćanjem anuiteta prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za CHF u kunskoj protuvrijednosti, važećem na dan plaćanja tijekom vremena vraćanja kredita, nastala šteta, dok je tuženik s druge strane stekao nepripadnu korist na temelju ništetnih odredbi. Valja reći i da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi (čl.328. ZOO-a), pa se utvrđenje ništetnosti ugovora ili njegovih pojedinih odredbi može tražiti čak i za ugovore koji su ispunjeni, odnosno otkazani.

16. U postupku je na prijedlog tužiteljice određeno izvođenje dokaza financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem na okolnost utvrđenja koliko je tužiteljica više platila tuženiku zbog promjene tečaja CHF u odnosu na srednji tečaj HNB-a koji je vrijedio za tu valutu na dan isplate kredita i to sve u utuženom razdoblju od travnja 2019. do uključujući listopad 2022.

17. Iz nalaza stalne sudska vještakinje Vlaste Santo Olđa proizlazi da je 15.3.2007. zaključen Ugovor o kreditu između Zagrebačke banke d.d. i Irene Henezi Pijaca, kao korisnika kredita i založnog dužnika, u iznosu od 37.695,81 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB na dan isplate kredita, na rok od 16 godina uz promjenjivu kamatnu stopu. Nadalje proizlazi da je tužiteljici isplaćen kredit 21.3.2007. po tečaju 1 CHF=4,560530 kn. Vještakinja je navela da na dan 31.3.2019. prema poslovnim knjigama Zagrebačke banke d.d. neotplaćena glavnica iznosi 19.629,03 CHF, a kamatna stopa 3,23% godišnje. Ukoliko se na otplatni plan banke za razdoblje od 1.4.2019. do 1.10.2022. primjeni tečaj CHF na dan korištenja 1 CHF = 4,56053 kn tužiteljica je više platila 14.727,36 kn, odnosno 1.954,66 EUR. Vještakinja je prikazala dane preplate i visinu preplate po pojedinačnim mjesečnim iznosima.

18. Stalna sudska vještakinja je usmeno obrazložila svoj nalaz i mišljenje na ročištu održanom 13.10.2025.

19. Tužiteljica je u cijelosti bila suglasna sa nalazom i mišljenjem stalne sudske vještakinje i uskladila je tužbeni zahtjev s istim. Tuženik nije iznio nikakve prigovore niti primjedbe na isti i slijedom navedenoga sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje stalne sudske vještakinje, s obzirom da je ocijenio da je izrađen u skladu s pravilima struke, argumentiran i objektivan.

20. U odnosu na prigovor zastare valja reći da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojim presudama broj: Rev-2245/2017, Rev-3142/2018 i Rev-1404/2018 izrazio shvaćanje da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a, te da zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske, međutim, revidirao je naprijed navedeno shvaćanje donošenjem Zaključka na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020., te navodi da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Zastarni rok kod stjecanja bez osnove iznosi 5 godina. Kako se tužiteljica zapravo poziva na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu od 4.7.2012. poslovni broj P-1401/2012, koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH broj Pž-6632/17-10 od 14.6.2018., a imajući u vidu da je tužba u ovom predmetu podnesena 18. travnja 2023., to je evidentno da nije protekao rok zastare od pet godina. Naime, ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli kojom je glavnica kredita vezana uz CHF utvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda RH broj Pž-6632/17-10 od 14.6.2018., tako da od donošenja te presude počinje teći zastara tog potraživanja. Napominje se i da je Vrhovni sud Republike Hrvatske je na sjednici održanoj 27.5.2024. zauzeo pravno shvaćanje da u slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (članak 190. i 191. ZPP), zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva. Slijedom svega navedenoga, prigovor zastare ocijenjen je neosnovanim, uz napomenu da tužiteljica konačno preciziranim tužbenim zahtjevom niti nije preinačila tužbu povećanjem tužbenog zahtjeva, već je isti smanjila za 1 cent.

21. Slijedom navedenoga sud je konačno postavljeni tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 1.954,66 EUR, sa zatraženim zateznim kamatama u cijelosti ocijenio osnovanim, s obzirom da je ništetna odredba predmetnog ugovora o kreditu u dijelu kojim je ugovorena valuta u CHF, odnosno kojim je vezana glavnica za valutu CHF te je tuženik dužan vratiti tužiteljici iznose koje je primio na temelju takve ništetne ugovorne odredbe u utuženom razdoblju. Slijedom svega navedenoga valjalo je odlučiti kao u izreci presude, primjenom odredbe članka 323. st. 1. ZOO-a, u vezi s člankom 1111. ZOO-a, sa zatraženim zateznim kamatama po stopama iz članka 29. st. 2.ZOO-a za ostale odnose, s obzirom da je odredbom članka 1115. ZOO-a propisano kad se vraća ono što je stečeno bez osnove da se moraju vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i

to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Valja reći da je banka stekla određenu korist na temelju ništetne odredbe, koju je sama banka inicirala stavljanjem u tipski ugovor, bez mogućnosti utjecaja tužiteljice kao protivne ugovorne strane na njezin sadržaj, zbog čega sud smatra tuženika nesavjesnim stjecateljem. Valja ponoviti da je tužiteljičin tužbeni zahtjev za isplatu u odnosu na preplatu po osnovi promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita u cijelosti u skladu s nalazom i mišljenjem, stalne sudske vještakinje Vlaste Santo-Olđa, te da je sud zaključio da se u ovom slučaju radi o kreditu u kojem nije provedena konverzija u kredit s valutnom klauzulom u EUR.

22. Odluka o trošku temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. ZPP-a i čl. 155. ZPP-a, s obzirom da je tužiteljica uspjela s konačno postavljenim tužbenim zahtjevom u cijelosti, pa joj je tuženik dužan nadoknaditi troškove postupka koji su bili potrebni za vođenje parnice. O trošku pristupa punomoćnika tuženika na ročište određeno za 19.2.2026. odlučeno je primjenom odredbe čl. 156. st. 1. ZPP-a. Naime, to ročište je bilo određeno radi izvođenja dokaza saslušanjem tužiteljice, na koje tužiteljica nije pristupila, jer je kako sama navodi došlo do omaške u komunikaciji s njezinom punomoćnicom iz kojeg razloga nije pristupila na ročište i u konačnici je bila suglasna da trošak tog ročišta ide u korist tuženika. Slijedom navedenoga tuženiku je i priznat trošak pristupa na navedeno ročište u iznosu od 125,00 EUR, imajući u vidu vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.954,66 EUR te tbr. 9.2. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23, 107/25 dalje: Tarifa), u vezi tbr. 46. i 54. Tarife, s obzirom da se na tom ročištu samo raspravljalo o procesnim pitanjima, odnosno je li nepristup tužiteljice na to ročište iz opravdanog ili neopravdanog razloga. Stoga je odlučeno kao pod točkom III. izreke. Nadalje, sud je priznao tužiteljici kao potrebne za vođenje postupka zatražene troškove koji se odnose na troškove zastupanja po punomoćnici odvjetnici i to imajući u vidu vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.954,66 EUR (konačno postavljeni tužbeni zahtjev) i to za sastav tužbe iznos od 250,00 EUR, sastav obrazloženih podnesaka od 22.1.2024., kojim se očitovala na odgovor na tužbu i 27.6.2025., kojim se očitovala na nalaz i mišljenje vještaka u zatraženim iznosima od po 250,00 EUR, za svaki, te za zastupanje na ročištima održanim 8.4.2024., 4.12.2025. i 17.9.2026. 250,00 EUR, za svako, imajući u vidu odredbe tbr. 7.t.1., 8.t.1. i 9.t.1. Tarife, u vezi tbr.46. i 54. Tarife. Dakle, za zastupanje po punomoćnici odvjetnici tužiteljici je priznato ukupno 1.500,00 EUR. Tužiteljici je priznat i zatraženi trošak financijsko-knjigovodstvenog vještačenja po stalnoj sudskoj vještakinji Vlasti Santo-Olđa u iznosu od 200,00 EUR, te trošak plaćene sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 33,18 EUR. Dakle, zahtjev tužiteljice za naknadom troškova postupka je ocijenjen osnovanim za iznos od 1.733,18 EUR, te je tuženik dužan parnične troškove u tom iznosu nadoknaditi tužiteljici, sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana presuđenja, sukladno odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a. (točka II. izreke).

U Varaždinu 30. listopada 2026.

Sutkinja
Melita Šmentanec-Klarić

Uputa o pravnom lijeku

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može u roku od 15 dana izjaviti žalbu, a koji rok se računa: od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je

stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila ili od dana primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje. Žalba se podnosi pismeno ovome sudu u 3 primjerka, odnosno sukladno odredbi čl. 106.a. st. 5. ZPP-a, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

1. Tužiteljici po punomoćnici Andreji Fosin, odvjetnici u Varaždinu
2. Tuženiku po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Porobija i Porobija d.o.o. u Zagreba

Broj zapisa: **9-3088f-73ea3**

Kontrolni broj: **0890e-d9f6c-39aee**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.